

מסורת הש"ס

(א) וְלִפְעַל מִזֶּה מִזֶּה (ב) לִקְרֹא
 סֵדֶה (ג) עַ"י חֹסֶם יִצְחָק
 סו. ד"ס ו"ז (ד) קְדוּשֵׁין סג.
 יִצְחָק ז"ל לִקְרֹא סו. ע.
 נִדְרִים סה. (ה) וְנִדְרִים מו.
 (ו) עַ"י חֹסֶם נִדֵּם מו. נִדֵּם
 נִדְרִים סח. מו. דִּלֵּל נִדְרִים
 חֲלֵל (ז) וְנִדֵּם מו.

מוסף רש"י

[illegible]

אף על פי פרק חמישי כתובות

לא שכיח. מעה כסף קיין
מה היא עושה משקל חמש
לא עושה לו. ומדפריש בחר
חם במעשה ידיה איירי ולא

מזינות סכס סמוי

קונם שאני עושה לפי. אס
ממש דהא תנן בפ' ב
תנן לפני בקרך אינו י
אינו צריך להפס. במעלה

ידי ומיניד רמף רמף

מוזנות תחת מעשה ידיה ומעה כסף תחת
מותר וכיון דלא קא יריב לה מעה כסף
מותר דידה הוי רב אדא בר אבהה סבר
תקנו מוזנות תחת מותר ומעה כסף תחת
מעשה ידיה וכיון דקא יריב לה מוזני מותר
דידיה הוי כמאי כמפילגי מר סבר מירי
דרשכי ממידי דרשכי ומר סבר מירי
דקיין ממידי דקיין מתיבי ^אתקנו מוזנות
תחת מעשה ידיה אימא תחת מותר מעשה
ידיה תא שמע ^באם אינו נותן לה מעה כסף
לצורכיה מעשה ידיה שלה אימא מותר
ממעשה ידיה שלה והא עלה קתני מה היא
עושה לו משקל חמש סלעים שתי ביהודה
הכי קאמר מעשה ידיה כמה הוי דלידע
מותר דידה כמה משקל חמש סלעים שתי
ביהודה שהן עשר סלעים בגליל ^גאמר
שמואל הלכה כרבי יוחנן הסגדלר ומי אמר
שמואל הכי והתנן ^דקונם עושה לפך
אינו צריך להפר רבי עקיבא אומר ר' פ'ר
שנא תעריף עליו יתר מן הראוי לו רבי
יוחנן בן גורי אמר איפר שמא יגרשנו ותהא
אסורה לחזור ואמר שמואל הלכה כרבי
יוחנן בן גורי כי אמר שמואל הלכה כרבי
יוחנן בן גורי להעדפה ולימא הלכה כרבי
יוחנן בן גורי להעדפה אי נמי אין הלכה
כחנן קמא אי נמי הלכה כרבי עקיבא אלא
אמר רב יוסף קונמות קאמרת שאני קונמות
ממתוך שאדם אוסר פירות חבירו עליו אדם
כשלאמך אדם אוסר פירות חבירו עליו שכן
אדם אוסר פירותיו על חבירו יאסר דבר
שלא בא לעולם על חבירו שכן ^האין אדם
אוסר פירות חבירו על חבירו ^ואלא אמר
רב הונא בריה דרב יהושע ^זבאומרת יקדשו
ידי לעושיהם ידיים איתנהו בעולם וכי
קאמרת הכי מי מקדש' הא משעבדא ליה
דאמרת לבי מגרשה ומי איכא מידי דאילו
השתא לא קדיש ולקמיה קדיש אמר רבי
אלעאי אלמא לא אילו ^חהאומר לחבירו
ישדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך
תיקדש מי לא קדשה מתקף לה רבי ירמיה
לגרש את עצמה הא לא רמיא אלא לאומר
לחבירו ישדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך
תיקדש ולא קדשה מתקף לה רב פפא
דמי תהם גופא פירות ביא דלוקא הכא גופה
בידה הוא לה לא רמיא אלא ^טלאומר לחבירו

רו על חצירו דעכשו היא משועבדת לו למעשה ידיו וא
לנפשו עד לאחר גירושין וחזרה: בשלמא אדם אומר פירו
בדיו בין שהקדישו סתם הקדש גמור: יאמר דבר כו'. בתמיה
: שכן אין אדם כו'. שממקום שזאת אין אדם יכול לנמול אדם
ויקדשו ידיו כו'. כאלו נעלם כמי שזאת לעולם ועל הגירושין
יגמור מוציא לאו לא נעלם דלמלא לא לא נעלם דלגירושין
א. בתמיה: מי לא קדש. מכרה וחזר ולקחה: ביד
מיקדשו לקמיה קדשה: הא לא רמיא. משקנה דקדושיה היא
שאינו שלו: הכא גופה בידה הוא. והרי יקדשו ידי אמרה

נח.

עין משפט
גר מצודה

נא א ב מ"י ס"י"ב מהל'
 נדרים הל' י סמך
 לאין רמז טושים י"ד ס'
 רלד סע" עא וטושים
 אה"ע ס' מא סע" ב:
נב ג מ"י ס"ו מהל'
 ערכין הל' טו:
נג ד מ"י שס הל' ס:
נד ה מ"י שס הל' טו:

ילו גרס" ש"ני לא הו דבר שאין בו
 תרא דנדרים (דף פא:) קונם שלא אמן
 וכו' להפיר:
 לו מזונות ומעה כסף איירי ולכן
 אהי תרץ להפיר שמומרת הכל שלו
 ואם משום העדפה שעל ידי הדחק
 גם הוא שלו ואין לפרש טעם דאין
 לרץ להפיר משום דאין אדם מקדיש
 דבר שלא גם לעולם דאין גם בחנם
 נקט מה שאני עושה לפיר דליתא
 מקדיש ידי ע"מ: ר"ב ע"קבא
 אומר יפ"ר. דקסבר דהעדפה שעל
 ידי הדחק הוא ללאם כדאמרין בריש
 מילתא האשם (לקמן ס. וסג) וא"ת
 והיאך יכול להפיר והא אין מדרגים
 שנית לבניה וי"ל דהשיב בניה לבניה
 לפי שאינו יכול ליזהר וליחוק ממש
 כמזונות מה הראוי לו ולבניה שאינו
 רצוי לו א"נ גם חלקה מושבעד לו
 שילקח בהם קרקע והוא ואכל פירות
 וא"ת אם כן איך יבונה להדירו כיון
 דמשועבדת ליה לאלמוהי וי"ל
 דשענוהיה דבעל כדאמר בסמוך (ר"ב
 דדוקא בעיקר מעשה ידיה הוא
 לאלמוהי שהם צעול לגמרי אבל הכא
 דלאו ידיה הנהא אלא לפירות בעלמא
 ניהא אלוהי:

שמו יִרְשֶׁנָּה ב'ו' וְאֵם תִּחְמֹר
וְלִבִּי דֹחֵר יִכְוֹל אֶשֶׁה
שֶׁתִּחְמֹר לְעֹלָה אֲנִי נִינוּת וְאִנִּי
עוֹשֶׂה לְמֵה לִּי לִמְחֻקֵּשׁ אֲנִי יִרְשֶׁנָּה
לִימֵא שְׁמָא תִּחְמֹר אֲנִי נִינוּת וְאִנִּי
עוֹשֶׂה וְיִי' דֵּא לֹא שְׂכִית שְׁמָא
אוֹמֶרֶת כִּי ב' שְׁמָא שְׁמוֹא' הֲחֵבָה
כְּרִי יוֹחֵן בן נָדִיר דְּהֶעֱרִיב פִּירוֹשׁ
הַקּוֹטֶרֶס מְגוּמָנִים כְּמוֹ שְׂפִירָה
נַעֲמֹה וְנֵרְאָה לְרִי"ח דְּחִי פִּירוֹשׁ
לְהַפְדֵּסָה דְּסִכְרֵי לֵה שְׁמוּעָל כְּרִי
יוֹחֵן בן נָדִיר חָזָה דְּהַעֲרִיבָה לְעֹלָה
וְכִתֵּב הִי כִּי אֲנִי וְיִמְאָה הִלְכֵה כְּתוּבָה
קָמָא אִי נִמִּי גִרְסָה הִלְכֵה כְּרִי עֲקִיבָה
וְכִי פִירֵשׁ רִי"ח:

בשלמא ארם אוסר פירות
חבירו עליו שכן אוסר
פירותיו על חבירו. פירות דהם אוסר
משום דלחד מהן נרשמו יאסור
תשם שלא בא לעולם על חבירו שחין
לא זה ולא זה נרשמו שכן אין אוסר
אוסר פירות חבירו על חבירו לפי
שענין אינם נרשמו:

לכשאקחנה
מסך
ואשך דהם

קאמער לשאקאטונג וועלכע לא קאמער
לשאקאטונג אין נראה לו לחלק:
הכא אין בידה לנרש עצמה.
תימה דהא בידה לומר איני
נחונת ואיני עושה ויש לומר דרואה
לישכ גם אליבא דרש לקיש:
שדה

ה' ראויה להחפיוס בקונס ולשגיגתה
מכירו עליו. בקונס שהרי אדם אוסר
דבר שלם כל לעולם. לא המלכה בזה
שהי אף בקונס אין אוסר פירות מצור
לא בזה אלא מקסו והשיל ומתמנים באומר
לא תאכל דלילי ויהי לך רשות
למקדישה. שהרי עששו שלו וכי היכי
ההס. בני מכתרי לך אין לו עששו זה
לא כל דמיא. מסקנא דמספתיה היא: